

Sărbătoarea Sfântului Antonie cel Mare

Binecuvântați frați, două mari figuri cinstește și sărbătorește Biserica noastră duminică. Doi oameni care au trăit diferite moduri de viață, însă a căror dragoste față de Dumnezeu, pentru că s-au nevoit, le-a dăruit tot ce este mai înalt pentru om. Sfințenia. Primul este **Antonie cel Mare**, iar al doilea **Sfântul Nou Mucenic Gheorghe**, care a mărturisit în Ioannina.

Să vedem pe scurt pe marele ascet al pustiei pentru a primi și binecuvântarea sa.

Sfântul Antonie este un mare eremit, ascet și cuvios, pentru care a fost numit și **dascăl al pustiei**. De mic copil s-a lipit de Mântuitorul nostru, Domnul Iisus Hristos, și a învisticat în inima lui curată și nevinovată cuvintele lui Dumnezeu, pe care le asculta în biserică. Și era așa de îmbunătățit și atâta râvnă arăta, încât, chiar dacă era analfabet, cunoștea pe de rost întreaga Sfântă Evanghelie și întreaga Sfântă Scriptură. Și acesta a fost motivul pentru care la vârsta de 20 de ani, adică la vârsta la care alții gustă din plăceri și ca niște fără de minte își satisfac patimile, tânărul Antonie s-a lepădat de toate, a împărțit averile sale bogate săracilor și a luat calea pustiei pentru a trăi viața cea aspră și nevoitoare a ascezei. Ce a reușit? Este suficient dacă cineva studiază viața și petrecerea sa pe care ne-a lăsat-o ca pe o neprețuită comoară ucenicul său, Atanasie cel Mare. Și doar faptul că cel mai eroidintre sfinți și cel mai sfânt dintre eroi, adică Atanasie, se sprijinea pe Marele Antonie, deoarece l-a avut drept stareț, deci doar lucrul acesta ar fi de ajuns pentru a dovedi înălțimile cu anevioie de surprins ale virtuții și ale sfințeniei cuviosului. Ce ar putea fi semnalat mai întâi și ce ar putea fi lăsat ca secundar din minunata sa viață?

Că s-a luptat corp la corp cu însuși diavolul și a scos diavoli din oameni? Că arienii (strămoșii milenariștilor sau „martorilor lui Iehova” de astăzi) tremurau doar când era de față, atunci când rar cobora în zgomotoasa Alexandrie? Sau să accentuăm că iubea cu ardoare mucenicia pentru dragostea și slava lui Hristos? Și, într-adevăr, a devenit mucenic prin alegerea sa și prin nevoințele sale neobosite. Întreaga sa viață a mucenicit cu mucenicia albă a conștiinței; de aceea a și primit atâta har încât fiii săi duhovnicești au umplut de sfințenie și de nevoie pustnicești toate pusturile.

Ca urmare este ceva firesc, ca până la sfârșitul istoriei, noi, creștinii ortodocși cu respect, dar și cu emoție sfântă să invocăm rugăciunile lui și binecuvântatul cin călugăresc și pustnicesc, cântându-i cu sfânt entuziasm: „**Mulțimile călugărilor pe tine, îndreptătorul, te cinstim, Antonie, părintele nostru. Căci prin tine pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut**”.

Frații mei, noi toți conștientizăm că epoca în care trăim este epoca în care, potrivit cuvântului Sfântului Antonie, lumea va înnebuni din cauza multelor păcate și a urii diavolului. Dacă va mai fi unul înțelept și cumpătat, curat și pur, credincios și mărturisitor, atunci toți vor spune: „Uitați un nebun!”. Un nebun care a rămas singur și nu urmează curentului lumii. Fără îndoială, cu cât va trece timpul, cu atât această situație se va înrăutăți. Se va înrăutăți, dar Dumnezeu va oferi în chip bogat aleșilor Săi harul Său pentru a călăuzi sufletele bine intenționate. Cu siguranță, toți credincioșii recunoaștem și mărturisim înălțimea cinului nostru monahal, pentru că, potrivit Sfântului Ioan Scărarul: „... **lumina oamenilor este viețuirea monahală**”. Totuși, pentru ca cineva să câștige raiul, pe care toți îl dorim, nu înseamnă că în mod obligatoriu trebuie să aparțină binecuvântatului cin al monahilor. Așadar, **fie cleric, fie monah, fie mirean, important e să fie creștin ortodox viu**. Dacă credinciosul simte în inima lui flacăra iubirii față de Hristos, dacă se nevoiește în fiecare ceas și în fiecare clipă ca să devină râvnitor al faptelor bune, dacă se întâmplă

asta, atunci nu are a se teme de nici o primejdie și nu are să pățească nici un rău din partea apostaziei și a nebuniei care a cuprins lumea și societatea noastră.

Credinciosul, nevoitorul credincios, adevăratul fiu al Marelui Antonie va rămâne statornic și va propăși în pocăință și în virtute.

Fie ca marele nostru sfânt, dascălul pustiei, Marele Antonie să ne dăruiască râvna sa pentru viețuirea ascetică ortodoxă și curaj pentru mărturisirea lui Hristos. Amin.